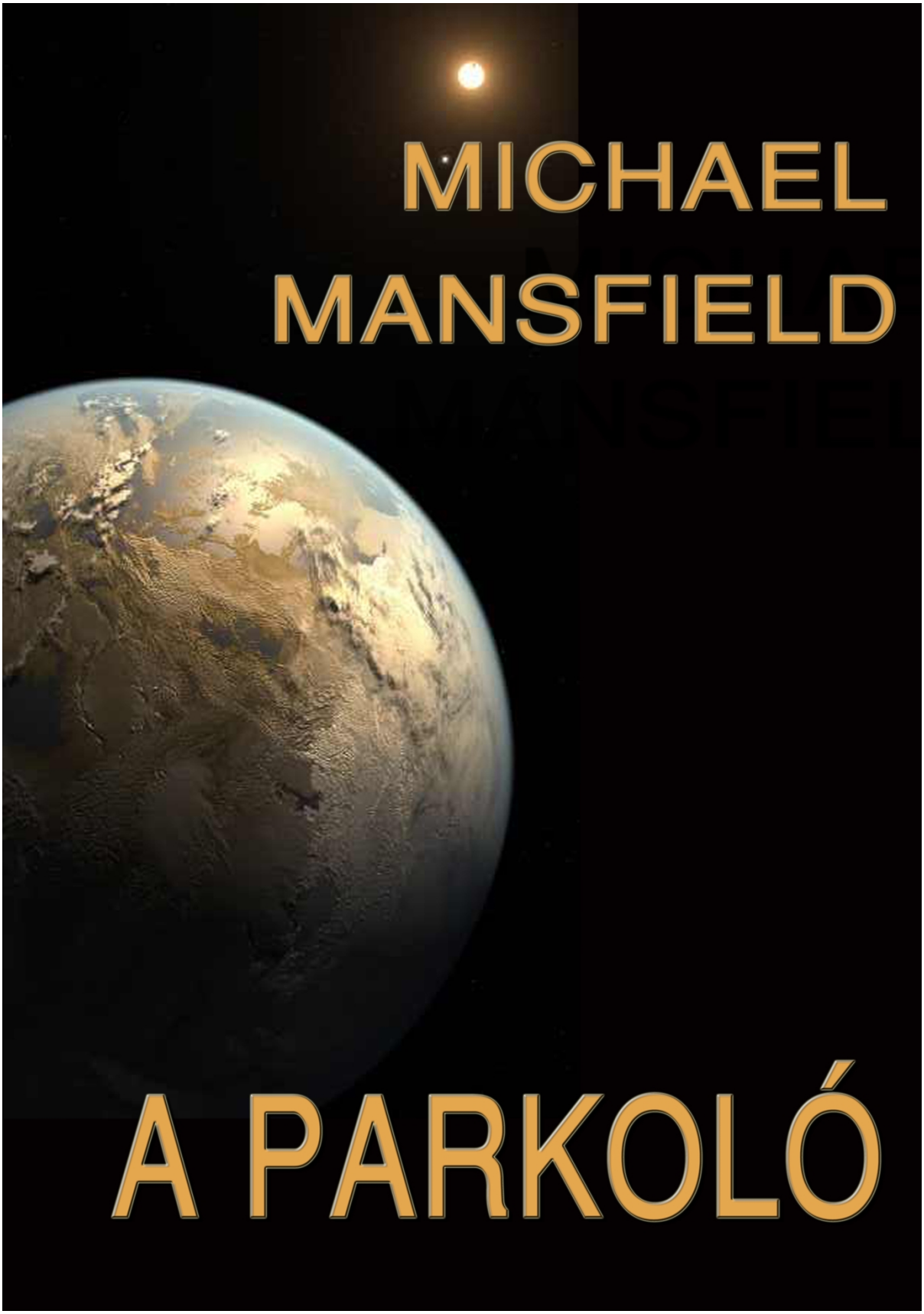
MICHAEL
MANSFIELD
A PARKOLÓ

Michael Mansfield

***

A PARKOLÓ

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2014

ISBN 978-963-387-096-9

TARTALOM

ELŐSZÓ
I. RÉSZ
II. RÉSZ
III. RÉSZ
IV. RÉSZ
V. RÉSZ
VI. RÉSZ
EPILÓGUS

Előszó

A hajó lustán úszott az idő árjában és a világmindenség fekete kulimászában. Mozgása céltalannak tűnt, bár nem akadt külső szemlélő, aki mindezt felmérte volna. Mindazok pedig, akik a jármű személyzetét alkották, egy kivétellel mind a hajó gyomrában aludtak.

Az az egyetlen éber humanoid, aki a fő irányítópult bonyolult műszereit és kiírásait vizsgálta, nem volt élőlény. Külseje első látásra meghazudtolta ugyan ezt az állítást, de akik ismerték és alkalmazták, nagyon jól tudták, hogy nincs tévedés. És azt is, hogy erre a tehetséges kiborgra, aki szériájának kiemelkedő példánya – mert fejlődőképes –, bármilyen döntést rábízhatnak.

Szükség is volt ennek a lojális, de mindenképpen megbízható intelligenciának a helyzetelemzésére a hajón. Az ide vezényelt űrjárműnek sietős dolga akadt az időnek ebben a zugában. Sérültet szállított, egy csillaghajó kapitányát, aki hosszú útja során balesetet szenvedett, miközben a „kezelt” rendszerek tömkelegét ellenőrizte és végigjárta. A kiborg a belétáplált orvosi program segítségével diagnosztizálta a sérülést: a küldetést végző hajó parancsnoknőjének légzőszerve hetvenkét százalékosan károsodott. És szunnyadt még valaki a jármű speciális fülkéjében: valaki, aki nem tartozott szorosan a legénység kötelékébe, mégis szigorú lajstromba vették. Ez az illető súlyos szívkárosodás folytán került a fedélzetre, és abban a reményben utazott vissza az időben, hogy problémájára megoldást talál e hajó ügyes kapitánya…

A kiborg csendben elemzett a vezérlőpultnál, majd betáplálta az érkezés koordinátáit. A mini-galaxis napja felragyogott előtte, s ő olyan boldogan üdvözölte a látványt, mintha otthon lett volna. Eközben különös kémiai folyamat ment végbe mesterségesen létrehozott testében, ami végül egy egyszerű érzésben végződött: örült. Azért örült, mert kedvenc planétája növekedett a vezérlőpult képernyőjén. Minden alkalommal ezt érezte, amikor megközelítették ennek a rendszernek a harmadik bolygóját és ennek minduntalan hangot is adott. Így aztán teljesen érthető volt, hogy gazdái e különös vonzalma miatt e rendszer harmadik bolygójának keresőkódjával becézték. Geonak nevezték el.

A kiborg a számításai alapján úgy vélte, hogy ma mindenképpen szükségszerű leszállniuk ezen a neki olyan érdekesnek tűnő bolygón. Követhetetlen sebességgel dolgoztak az áramkörei, hogy a pályaívet meghatározza, és közben új koordinátákkal halmozza el a vezérlőművet. Majd amikor a hatalmas tűzgolyó háttere előtt – bájos, hűvös kontrasztként – feltűnt a jóval kisebb, kékes színű bolygó, álcázta, majd orbitális pályára állította a hajót. És közben egyfolytában örült.

I. rész

Clairlag-Fiennes kistelepülés
Wales, Llyn Brione
augusztus 14.
Jelen

1.

A férfi nehézkesen a másik oldalára fordult, de azonnal felszisszent. Félálomban bénának és különös módon mozgáskorlátozottnak érezte magát. Most, hogy magához tért és mocorogni kezdett, meg is értette az okát. Bal oldalán, a csípője felett lévő vaskos kötést átáztatta a vér.

Mélyeket sóhajtott, és amint ettől alábbhagyott a fájdalom, figyelmet szentelt a szobára, amiben ébredt. Első pillanatra idegen helynek tűnt, de aztán valahonnét belülről, mintha gombnyomásra történne, felismerés és megnyugvás áradt szét benne. Otthon van.

A vidéki házakra emlékeztető ódon ablakon késő délutáni napfény áramlott be és sugarai átmelegítették a bal vállát és lejjebb a seb környékét. Jól esett. Ez fellazította merev izmait, és ettől egy kicsit kellemesebben érezte magát.

A helyiségre, amiben feküdt, az apja házának hálószobájaként emlékezett. Bár ez az emlék eléggé megfakult most, rongyos szélű, ócska fotóvá homályosodott benne és úgy gondolta, ez az átélt trauma miatt van így. Kábultan meredt maga elé és élesíteni próbálta magában a képet, de valahogy nem sikerült. Azt biztosan érezte, hogy helye van itt. Övé a ház, mely apja halála után természetes módon az ő tulajdonába került, de más nem jutott az eszébe erről. Csak az, mennyire idegesítő, hogy összekeveredik előtte a kábulat és a valóság, a múlt és a jelen és ebből az elegyből semmiféle hasznos gondolat nem származik.

Aztán azon kezdett töprengeni, miként szerezte a sérülését, de valahogy nem tudta azt sem felidézni magában. Nyilván ezt nevezik sokkos állapotnak. Az átélt baleset és az ijedelem bizonyára kitörölte a közvetlen emlékeket. Lehet. Végül is, egy ilyen vérző sebet biztosan csak valami nagyon komoly dolog okozhatott. Talán jobb, ha ezzel nem is foglalkozik, hanem inkább pihenteti magát…

A madárfütty mellett, ami az udvart szegélyező fűzek közül áramlott felé, közeledő emberi léptek zaja is befurakodott az ablakon. „Biztosan Jessy az” – mormolta magában a férfi, de nem esküdött volna meg, hogy tényleg ő lesz, aki benyit végül hozzá. Csak remélte. Kellemes, kedves asszony. Újabb képek peregtek az agyában – ezek is szinte gombnyomásra –, annak ellenére, hogy nem hívta őket. Maga előtt látta

Jessyt, a fiatal lányt, akivel együtt játszott lenn, a tóparton. És a bakfis Jessyt, akivel a felnőtteket utánozva a csókolózást gyakorolták a vízparti rekettyésben. Aztán Jessyt, az érett leányzót, akinek olyan hevesen udvarolt, de az végül mást választott. Mortimernek adta magát, a nála alig idősebb, de mindenképpen jobb módú fiúnak. Élesen emlékezett rá, hogy mennyire gyűlölte mindkettejüket akkor ezért…

Milyen fura. Ezek a lényegtelen dolgok milyen erősen vésődtek az agyába, míg a sokkal fontosabbak, mint például az apja arca, vagy a családja tagjaié, homályban maradtak. És hiába erőlködött, semmiképpen nem tudta előhozni őket. Valószínűleg nagyon megüthette magát…

Toporgást hallott a küszöb előtt, majd kopogtattak az egyszerű faajtón.

– Egen? – mondta felemelt hangon. – Gyere be!

Kitárult az ajtó és tényleg Jessy lépett be a hálóba. Arca pirospozsgás volt, szemei – ha szája és vonásai nem is – mosolyogtak. Fonott kosarát letette az ágy szélébe, aztán közelebb jött.

– ’Napot, Sean.

– Helló, Jessy.

– Hogy érzed magad? Jobban vagy *mán’*? – Az asszony hosszú szoknyája és köténye surrogott, amint leült egy székre. – Azonnal *á’talkötöm* a sebedet.

– Kösz. Nagyon kedves vagy. – A férfi egy darabig a nő arcát fürkészte és közben valami fura, újszerű gondolat férkőzött az elméjébe. „Mit szerettem én ebben a nőben annyira? Kedves és kellemes. De egyáltalán nem az én esetem”.

A kitörölhetetlenül tiszta, elsősorban erotikus színezetű emlékképek dacára a húsvér Jessy közelsége most egyáltalán nem okozott örömöt. Magában fintorogva figyelte, ahogy az asszony feltűri a blúza ujját, és kezének érdes bőrével hozzáér az oldalához. Amint a kötést levette a sebről, közelebb hajolt hozzá, de ő még véletlenül sem próbálkozott a legősibb hím-reakcióval, történetesen azzal, hogy bekukkantson Jessy jócskán kitárulkozó dekoltázsába. Amint véletlenül átsiklott a tekintete rajta, csak akkor vette észre, hogy éppenséggel lett volna miben gyönyörködni a ruhakivágás mögött. Mégis, valahogy maga a nő lénye, a fizikai valója, az egész karakter elnyomta benne a vágyakozó kíváncsiságot. Inkább az jutott az eszébe, hogy milyen gyatra szaga van az asszony szappanjának. És az, hogy ha már idejött, egy férfi közvetlen közelébe, talán egy leheletnyi parfümöt nem kellett volna sajnálnia magától.

Szerencsére Jessy serénység dolgában ismert lazaságot; ügyes kezekkel új kötést varázsolt a sebre. Nemigen húzta az időt, talán észrevette, hogy a sebesült szomszéd nincs jó kedvében. A férfi remélte, hogy csak ezt állapíthatta meg a viselkedéséből és nem sértette vérig ezt a valójában szívélyes asszonyt.

– Köszönöm, Jess. – Semmiképpen nem akarta elengedni úgy, hogy ne mutatta volna ki a háláját. – Szinte már meg is gyógyultam a te gondos ápolásodtól.

– No, hiszen! Az még *ölég* messze van! Nemigen fogsz mostanában táncra *perdű’ni*! Pedig ahhoz aztán van tehetséged!

– Nekem? A tánchoz? Hogy lehet az? Hiszen olyan botlábú vagyok, mint egy fejőszék.

– Ugyan *mán'*! Sean Augrynn és a botláb? Tudod-e, *hányszo'* forgattál meg *engemet*, te, ember! És közben azt hittem, a *mennyekbe'* járok, annyira jó *vó't*! Hát így tudod te ropni a táncot, Sean! Megkönnyezteted az asszonynépet vele, alul-felül!

A férfi elgondolkodott ezen. Hiába turkált az agyában, semmiképpen se sikerült előkotornia egyetlen megveszekedett emlékképet sem arról, hogy valaha is táncolt volna bárkivel. Mindig is ügyetlennek tartotta magát az ilyesmihez, ám annyi bölcsesség, és tartás mindenképpen szorult belé, hogy ne tegyen olyat, amihez nincsen készsége. Hisz a leggyalázatosabb dolog nevetségesnek lenni, ettől pedig mindig óvakodott. Most meg éppen az ellenkezőjét hallja Jessy-től! Ugyanakkor azt is tudta, az ő szavaiban nincs oka kételkedni. Hiszen ha van valaki a földön, aki ismeri őt kölyökkorától, hát akkor éppen ez az asszony az. Egyszerűen el sem tudta képzelni, miféle magyarázat lehet erre. De minthogy nem tartotta ezt életbevágóan fontos kérdésnek, nem tépelődött rajta sokat.

– Hát, jó! Lehet. De valahogy nem emlékszem most ezekre a víg napokra, Jess. Meg arra sem, hogy mi történt velem…

– Leestél a *szekérrű'* a mezőn és beléd szaladt a fagereblye foga. Kevesebb gin is elég lett *vó'na*, Sean és *akko'* nem történt *vóna* veled ez.

– Gin? – Ez már sok volt. A férfi szemöldöke a homloka közepéig ugrott a csodálkozástól. – Még csak nem is szeretem a gint! Nem hiszem, hogy ez lett volna a dolog nyitja, Jess! Biztos vagy ebben?

– Bizonyos, hát! *Mer'* én nem iszok! De te bizony alaposan be szoksz *nyaka'ni* belőle. Hát, még arra sem emlékszel, hogy leestél a *szekérrű'*! Most mennem *köll*, a fiam vár! Na, *á'gyon* az Ég!

– Áldjon.

Csupán egy villanás látszott csak a temperamentumos asszonyságból, amint kilibben a hálószoba ajtaján, és már ott sem volt. A férfi ezenközben arra gondolt, vajon ő miért nem beszéli ezt a könyörtelen wales-i tájszólást, amivel Jessy olyan végtelen fájdalmat okoz a fülének. Ez is egy érdekes kérdés, például. Vagy ott a másik: ez a história a gereblyével. Ugyanis ahogyan látta, az a seb mindenre emlékeztetett, csak olyanra nem, amit egy nem túlságosan kihegyezett kerti faeszköz okozhat. Ő leginkább egy kés szúrásának ítélte. Bár azt se tudta volna megmondani, honnan ismerheti egy késpenge okozta seb formáját.

Kérdések, kérdések, idegesítő kérdések. És egyikre sem tudott határozott választ adni ebben a kuszaságban…